

ΕΣΤΙΑ

Παύλος
Π.
Στ.
ΤΟΜΟΣ ΠΕΜΠΤΟΣ

1878

[ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ—ΙΟΥΝΙΟΣ]

ΤΙΜΑΤΑΙ ΦΡ. 6.—ΔΕΔΕΜ. ΦΡ. 8.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΕΥΛΟΓΙΟΥ ΚΟΥΡΙΑ
ΛΑΥΡΕΙΟΥ
ΑΥΣΩΝ ΑΡΙΘ.

ΑΘΗΝΗΣ

Γραφείον της 'Εστίας, 'Οδός Σαβίου, 6

1878

ΕΣΤΙΑ

ΕΚΔΙΔΟΤΑΙ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τόμος Πέμπτος

Ἐπιμέλῃ τῆς ἐπιθ. Ἐλλάδος γρ. 10, ἐν ἐξ ἀλλοδαπῇ γρ. 20.—Ἀποστέλλεται δωρεάν ἀπὸ 8 Ἰανουαρίου 1878
Ἰανουαρίου τῆς αὐτοῦ ἐτους καὶ εἰς τῆς αὐτοῦ—Ἐργαστὸν τῆς ἀποστολῆς Ὀδὸς Σκιδίου, 6.

ΠΑΝΟΜΟΙΟΤΥΠΟΝ ΤΗΣ ΥΠΟΓΡΑΦΗΣ ΤΟΥ
ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗ

Καραϊσκάκης

Πρὸς τὸν ἀδελφόν μου, ἀντώνιον γεωργαντζά
Βίς

ἀδελφε κὲρ ἀντῶνι ἀσπάζωμαι ἀδελφικῶς! ἔλαβα τὸ γράμμα σου, καὶ ἐκατάλαβα τὰ γράφόμενά σου, ἐπαρουσίασα ὡσαύτως καὶ τὴν ἀναφοράν σου, πρὸς τὴν Σ. διοίκησιν, καὶ μὲ εἶπεν ὅτι θέλει γράψαι πρὸς τὸν στρατηγὸν Ἰω: νοταρῶν διὰ νὰ τραβήξῃ χέρι, σὺ ὅμως ἀδελφε! μὴ δώσης τίποτα, καὶ μετὰ παρέλευσιν τεσσάρων πέντε ἡμερῶν ἔρχομαι καὶ ἐγὼ αὐτοῦ καὶ ἀνταμονόμεθα, καὶ τότε στέλνωμεν καὶ τὸν ἀδελφόν μου γκούρα, καὶ ἔρχεται, καὶ κυτάζωμεν τὸ κοινὸν συμφέρον τῆς πατρίδος μας.

Τῆ 10 Ἰουλίου 1826, ἐν Νεωπλίσῳ ὁ ἀδελφός σου
ΚΑΡΑΪΣΚΑΚΗΣ

ΑΙ ΤΡΕΙΣ ΨΥΧΑΙ

(Ἐκ τῶν τῶν Ercmann-Chatrian.)

Τῷ 1805 διήκουον ἐν Ἀιδελθέρρη ὑψηλὰ φιλοσοφικὰ μαθήματα, διατρέχων ἤδη τὸ ἕκτον ἔτος ἀπὸ τῆς ἐγγραφῆς μου εἰς τὸ Πανεπιστήμιον. Τὸν πανεπιστημιακὸν βίον τὸν εἰξεύρετε εἶναι λίαν ἄνετος. . . βίος μεγάλου ἄρχοντος' ἐξυπνῆ κἀνείς περὶ τὴν μεσημβρίαν, καπνίζει εἰς τὴν παλαιὰν τῆς Οὐλμ καπνοσύριγγά του, κενώνει δύο ἢ τρία μικρὰ ποτήρια σιγάπ, καὶ εἶτα κομβώνει τὸν πολωνικὸν ἐπενδύτην του μέχρι τοῦ πώγωνος, θέτει τὸ πλακοειδὲς κασκέταν ἐπὶ τοῦ ἀριστεροῦ ὠτίου, καὶ ὑπάγει ἡσύχως ν' ἀκούσῃ ἐπὶ ἡμίσειαν ὥραν τὸν διάσημον καθηγητὴν Χάζενκοπφ, πραγματευόμενος περὶ τῶν ἐκ τῶν προτέρων καὶ τῶν κατὰ συνέπειαν ἰδῶν. Ὁ καθεὶς εἶναι ἐλεύθερος νὰ χασιμάται, ἢ καὶ νὰ κοιμᾶται ἀκόμη, ἀν ἐγκρίνη.

Μετὰ τὸ τέλος τοῦ μαθήματος πάντες μεταβαίνουν εἰς τὸ ζυθοπωλεῖον τοῦ Βασιλέως Καμβρίνου² ἐκτείνουσι τὰ σκέλη ὑπὸ τὰς τραπέζας:

1. Πνευματώδες γερμανικὸν ποτόν.
2. Ὁ Βάγκος τῆς μυθολογίας τῶν βορείων λαῶν. Θεὸς τοῦ ζύθου.

ὑπνέτριαι εὐειδεῖς, μὲ στηθοδέσμους ἐκ μαύρου ταφετᾶ προστρέχουσιν ἀμέσως, κομίζουσαι πινάκια πλήρη ἀλλάντων καὶ τεμαχίων χοιρομηρίου, καὶ μέτρα διπλοῦ δυνατοῦ ζύθου. Τραγωδοῦσι τὸν σκοπὸν τῶν Ἀηστῶν τοῦ Σχίλλερ¹ πίνουσι, τρώγουσιν. . . Ἄλλος συρίζει προσκαλῶν τὸν κύνα του Ἐκτορα, ἄλλος ἀρπάζει ἐκ τῆς μέσης τὴν Καρλόταν ἢ τὴν Κρεδελέ. . . Πολλάκις τότε ἔρχονται εἰς χεῖρας, πίπτει ραβδισμὸν βροχή, αἱ κύλικες κλονοῦνται καὶ πίπτουσι τὰ ποτήρια. Ὁ νυκτοφύλαξ φθάνει, σὰς συλλαμβάνει, καὶ μεταβαίνει νὰ περάσῃτε τὴν νύκτα σας εἰς τὸ γρέσκο.

Οὕτω παρέρχονται αἱ ἡμέραι, οἱ μῆνες, τὰ ἔτη.

Εὐρίσκονται ἐν Ἀιδελθέρρη πολλοὶ μέλλοντες πρίγκηπες, δοῦκες καὶ βαρῶνοι' εὐρίσκονται ἐπίσης καὶ υἱοὶ ὑποδηματοποιῶν, διδασκάλων καὶ οἰκοκυρῶν τῆς μέσης τάξεως. Οἱ κύριοι εὐγενεῖς συγροτοῦσι χωριστὴν δμάδα, ἀλλ' ὅλοι οἱ λοιποὶ συγχρῶνται ἀδελφικῶς.

Ἦμῶν τότε τριάκοντα καὶ δύο ἐτῶν, ἡ γενεῖός μου ἤρχιζε ν' ἀσπρίζῃ ὁ ζύθος, τὸ κάπνισμα καὶ ἡ ταριχευτὴ κράμβη (sauerkraut) ἤρχιζον νὰ ἐκπίπτωσι τῆς ὑπολήψεώς μου. Ἦσθονόμην τὴν ἀνάγκην μεταβολῆς. Τὰ δ' ἐπανειλημμένως μαθήματα τοῦ Χάζενκοπφ περὶ τῶν συμπερασματικῶν καὶ τῶν ἐποπτευτικῶν ἀποδείξεων, περὶ τῶν ἀποδεικτικῶν ἀληθειῶν καὶ τῶν κατηγορουμένων, ἦσαν αὐτόχρονα κυκεῶν ἐν τῇ κεφαλῇ μου' ἐνόμιζον ὅτι ἀνεκάλυφα τὸ βάθος τῆς ἐπιστήμης: *Μηδὲν ἐκ μηδενός*. . . Πολλάκις ἐσκεπτόμην χασιμάμενος: «Κάσπερ Ζᾶαν! Κάσπερ Ζᾶαν! . . . ἡ παραπολλὴ μάθησις δὲν εἶναι καλὴ γινώσκεις πλέον δια τὰ μαθήματα τῆς φύσεως' ἠμπορεῖς καὶ σὺ ν' ἀναφωνήσῃς θρηνωδῶς μετὰ τοῦ προφήτου Ἰερεμίου: *Ματαιότης ματαιότητων, τὰ πάντα ματαιώσθη!*

Τοιαῦται ἦσαν αἱ μελαγχολικαὶ διαθέσεις μου ὅτε περὶ τὰ τέλη τοῦ ἔαρος τοῦ 1805 συμβεβηκὸς φοικῶδες μ' ἐδίδαξεν ὅτι δὲν γινώσκω τὰ πάντα καὶ ὅτι τὸ φιλοσοφικὸν στάδιον δὲν εἶναι πάντοτε ἐστρωμένον μὲ ῥόδα.

Μεταξὺ τῶν παλαιῶν συντρόφων μου εὐρίσκετο καὶ τις Βόλφγαγκ Σιάρφ, οὗ οὐδὲνα ἐγγώριζον δυνατότερον εἰς τὴν λογικὴν. Φαντάσθητε νέον κοντόν, ἰσχνόν, κοίλους ἔχοντα ὀφθαλμοὺς,

Ὁ Βύρων είχε κατίδει ζών τήν πλήρη ἐλευσινότητα τῶν ἐλληνικῶν πραγμάτων, καί ἡ ἀφοσίωσις αὐτοῦ εἰς ἀγῶνα θεωρούμενον ὡς ἀπεγνωσμένον καλιστῆ ἔτι τιμιωτέραν τήν θυσίαν αὐτοῦ.¹

ΑΙ «ΔΗΛΟΠΟΙΗΣΕΙΣ» ΤΟΥ «ΧΡΟΝΟΥ»

Ὁ γινώσκων τήν σπουδαιότητα τῶν «δηλοποιήσεων» τοῦ ἀγγλικοῦ «Χρόνου» θά προετίμα ν' ἀγοράσῃ ἐν μόνον τετραγωνικόν πῶδα ἐν αὐταῖς μῆλλον ἢ ἐν εὐφορώτατον κτήμα, διότι ἡ ἐτήσια πρόσδος τῶν «δηλοποιήσεων» ἀναβαίνει εἰς 2,000,000 ταλλήρων, ἐπομένως προϋποτίθησι κεφάλαιον 36,000,000.

Τὸ παγκόσμιον τῆς Ἀγγλίας ἐμπόριον μαρτυροῦσιν αἱ «δηλοποιήσεις» τοῦ «Χρόνου». Ἐν αὐτῷ θά εὕρῃ τις ἀνά πᾶσαν ἡμέραν ἀγγελλομένους 200 ἢ 300 ἀπόπλους καὶ κατάπλους· ὁ δὲ ὁμολογήσῃ δὲ ὅτι οἱ καθ' ἡμᾶς Ἀγγλοὶ εἶνε β,τι οἱ Φοίνικες τῆς παναρχαίας ἐποχῆς δσάκις ἀναγινώσκουσι ἐπὶ ἐκ Λονδίνου καὶ τῶν ἀγγλικῶν λιμένων ἐκπλέουσι καθ' ἐκάστην σκάφη εἰς Λισσάβωνα, Πετροῦπολιν, Κοπεγχάγην, Κωνσταντινούπολιν, Νέαν Ὑόρκην, Ἀγ. Φραγκίσκον, Κουβέν, Ῥίον Ἰανέιρον, Βομβάην, Καλκούταν, Σιγκαπὸρην, Χογκόνγκ, Σαγγάην, Γέδδο, Συδνεῦ, Μελβούρνην, Ἀδελαΐδα, Οὐελλινγκτῶνα. Δις ἡ τρις τῆς ἐβδομάδος προσακλοῦνται οἱ ἀναγνώσται νὰ στρέψωσι τὴν προσοχὴν των εἰς καταλόγους ἐμπορευμάτων τῆς Ἰνδικῆς, τῆς Αὐστραλίας, τῆς Σινικῆς, τῆς Ἰαπωνίας, τοῦ Καναδά, τῆς Νέας Σεελάνδης, τῆς Κουηνλάνδης καὶ τῶν Ἀδαμαντοφόρων ἀγρῶν. Ποῦ δὲν φθάνουσι τὰ βρετανικὰ συμφέροντα, ἀπ' οὗ οἱ ἀπωκισμένοι ἐκείνοι λαοὶ ἀντι ἀδράς τιμῆς κκαταχωρίζουσι εἰς τὴν παγκόσμιον ἐφημερίδα τὰς ἀγγελίας των! Τελευταῖον καὶ τὴν ποικιλίαν καὶ ζωηρότητα τοῦ ἐσωτερικοῦ ἐμπορίου δύναται ὁ βουλόμενος νὰ συμπεράνῃ ἐκ τοῦ «φύλλου τῶν δηλοποιήσεων», αἵτινες ἀποκαλύπτουσι τὸν ἀκρότατον βαθμὸν τῆς κερδοσκοπίας καὶ τοῦ γιγαντιαίου διαγωνισμοῦ. Ἀπὸ τοῦ εὐρέτου τῆς «μηχανῆς τῆς βινός», δι' ἧς ἡ ἄσχημος εἰς λαμβάνει βαθμηδὸν σῆπον κλασικώτατον, ἄχρι τοῦ εὐρέτου τῆς καθολικῆς πανακείας, δι' ἧς θεραπεύεται πᾶν πραγματικὸν ἢ φαντασιώδες νόσημα· ἀπὸ τοῦ ἀδαμαντοπόλου τῶν βασιλείων τῆς Βυρῶπης μέχρι τοῦ ἐπινοήσαντος κομψότερα φῶσφορ, πάντες ἐπαινοῦσι τὰ εἶδη των καὶ ἐφιστῶσιν ἐπ' αὐτὰ τὴν προσοχὴν τοῦ κοινοῦ. Κομικώταται εἶνε αἱ εἰδήσεις τῶν νέους ζωμῶν ἢ ἐμβάσματα μηχανωμένων μαγείρων. Οἰονόησθε κράτος, οἰαδῆποτε μεγάλη ἐπιτυχία λάβῃ ἀνάγκην χρημάτων, στρέφει τὸ βλέμμα εἰς τὴν Ἀγγλίαν ἢ Ῥωσίαν, ἢ Αἴγυπτον, ἢ Παράγουάην, ἢ Οὐρογουάην, ἢ Ἀργεντινὴν Δημοκρατίαν, ὁ Μι-

1. Γου. τῆς Ἑλλ. κ. Μιχάου. Μπ. Α. Πάριου.

κάδος, ἢ Α. Μ. ὁ βασιλεὺς τῆς Ἀραουκανίας συνομολογοῦσι δάνειον ἐν Ἀγγλίᾳ, ἀγγέλλουσι δὲ μετ' ὀλίγους μῆνας διὰ τοῦ «Χρόνου» ὅτι ἐφθασαν εἰς Λονδίνον χρήματα πρὸς ἀπότισιν τῶν τόκων.

Διὰ τῶν αὐτῶν δηλοποιήσεων ἀποκαλύπτεται ὁ πλοῦτος καὶ τὸ μεγαλεπίβολον τοῦ Ἀγγλοῦ πνεῦμα. Οὐδεμία τοῦ κόσμου γωνία ὑπάρχει, εἰς ἣν νὰ μὴ κομίζῃ οὗτος τὸ ἀργύριον του διασκέδασεως ἢ κερδοσκοπίας χάριν· προτάσεις δὲ γίνονται αὐτῷ καθ' ἐκάστην· προσκαλεῖται λ. χ. νὰ ἀγοράσῃ ὠραίαν ἐξοχὴν ἐν Σικελίᾳ, λαμπρὸν ἐργοστάσιον ἐν Σουηδίᾳ, τερπνὸν κηπᾶριον ἐν τῇ νοτίᾳ Ἀμερικῇ ἢ φυτεῖαν τινὰ οἰανδήποτε ἐν Κεϋλάν. Ἐκατὸν ἱστορικὰ βιβλία, χίλια μυθιστορήματα εἰάν τις ἀνεγίνωσκε, δὲν θά ἐμάνθανε περὶ Ἀγγλίας τοσαῦτα πράγματα ἀληθῆ καὶ οὐδαμῶς ὑπερβολικὰ ἢ φαντασιώδη.

Ἀπατάται ὁ νομίζων ὅτι αἱ «δηλοποιήσεις» τοῦ «Χρόνου» ἀποκαλύπτουσι μόνον τὸ ναυτικὸν καὶ τὸ ἐμπορικὸν μεγαλεῖον τῆς Ἀγγλίας· ἐντεῦθεν ἐμπορεῖ νὰ μάθῃ τις ἠθῆ, ἔθιμα, πλεονεκτήματα καὶ ἐλαττώματα τοῦ λαοῦ πλείονα ὅσων γινώσκουσιν αὐτοὶ οἱ διδάσκοντες τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν. Τὸ «φύλλον τῶν δηλοποιήσεων» μαρτυρεῖ ὅπως πρακτικὸς καὶ ὁποῖος τῆς τάξεως φίλος εἶνε ὁ ἀγγλικὸς λαός. Ἐκ διςχιλίων ἢ τριςχιλίων ἀγγελίων ἀμέσως ἐμπορεῖ τις νὰ εὕρῃ ἢν ἐπιζητεῖ. Ἐν κεφαλίδι τῆς ἐφημερίδος ὑπάρχει πῖναξ ἐρημνεύων ἐν τίνι σελίδι καὶ ἐν τίνι τάξει ἀνεγράφησαν αἱ εἰδήσεις περὶ οἰκογενειῶν, πλοίων, νοσοκομείων, θεάτρων, ἐνοικιάσεων, ὑπηρετῶν, ὑπηρετριῶν, μαγείρων, πλειστηριασμῶν, δικαστηρίων κ.λ. Ὅντως θαυμαστὴ φαίνεται ἡ θραχυλογία, μεθ' ἧς καὶ αὐτοὶ οἱ ὑπηρετῆται διὰ δύο ἢ τριῶν γραμμῶν λέγουσιν ὅσα ὁ γάλλος θά ἔλεγε διὰ 10 ἢ 15. Αἱ περὶ θανάτου ἀγγελίαι πᾶν ἄλλο ἔχουσιν ἢ ὕφος ἐλεγκτικόν· «τῇ ἡμέρᾳ... ὥρα... ἐτελεύτησεν ὁ Α ἄγων ἔτος... καὶ οἰκῶν...» Σπανίως προστίθεται ἄλλο τι, διότι τὸ τίμημα τῆς καταχωρίσεως εἶνε ὑπέροχον. Σαφέστεραι εἶνε αἱ εἰδήσεις τοῦ γάμου, ἐνθα ἐν τρισὶ γραμμαῖς ἀναφέρεται τὸ ὄνομα, ἢ κοινωνικὴ θέσις, ἢ ἡλικία τοῦ γαμβροῦ, τῆς νύμφης, τοῦ εὐλογησαντος ἱερέως καὶ τῆς Ἰκκλησίας, ἐν ἧ ἐτελέσθη τὸ μυστήριον. Ἐπι βραχύτεραι εἶνε αἱ εἰδήσεις τοῦ τοκετοῦ· «ἡ Κυρία δεινα, οἰκοῦσα... εἶδον! θυγατέρα!»

Τρεῖς ὕλας στήλας καθ' ἐκάστην πληροῦσιν αἱ μάγειροι, αἱ πρωτοβάθμιοι, δευτεροβάθμιοι καὶ τριτοβάθμιοι τοῦ μαγειρίου ὑπηρετίδες, αἱ θαλαμηπίλοι, αἱ τροφοὶ, αἱ παιδαγωγοὶ, οἱ ἀμαξηλάται, οἱ κηπουροὶ κ.λ. Ἀλλ' αἱ μαγείρισσαι πρωταγωνιστοῦσι, διότι ὁ Ἀγγλὸς ἄνευ «καλοῦ γεύματος» δὲν ἐμπορεῖ νὰ ὑπάρξῃ τοῦτο καταφαίνεται ἐκ τῶν ἀξιώσεων τῆς μαγειρίας

σης καὶ τῶν συγκαταβάσεων τῆς οἰκοδεσποίνης. Μία μαγειρικὴ πρωτόπτερος ἀπαιτεῖ ἀντι τριῶρου ἢ τετραῶρου ἐργασίας, οἰκῆμα, τροφήν, ἐνδύματα, ὑπηρεσίαν καὶ 200 τάλληρα κατὰ τὸ πρῶτον μόνον ἔτος. Οὐχ ἦτον ἀπαιτητικοὶ εἶναι οἱ ἄλλοι ὑπηρετῆται, ἐξ ὧν ὁ θαλαμηπίλος ἐπαινεῖ τὸ μέγα αὐτοῦ ἀνάστημα, ἄλλος δὲ στέργει νὰ ὑπηρετήσῃ μόνον ἐν τῇ πόλει καὶ ἄλλος πάλιν μόνον ἐν τῇ ἐξοχῇ· πολλοὶ κηπουροὶ ἀγγέλλουσιν ὅτι ἐν τῷ κήπῳ οὔτε δάμαλιν ἀνέχονται οὔτε τὰ τέκνα τοῦ κυρίου των. Τρεῖς ἄλλας στήλας πληροῦσιν οἱ οἰκοδιδάσκαλοι. Ἐν ταῖς αὐταῖς στήλαις δημοσιεύονται αἱ εἰδήσεις τῶν διδασκόντων μουσικὴν καὶ γλῶσσας. Ὁ θέλων νὰ μάθῃ τὴν ἀγγλικὴν, τὴν γαλλικὴν, τὴν ἰταλικὴν, τὴν ἰσπανικὴν, ἀρκεῖ νὰ λάβῃ ἐν οἰαδῆποτε ὥρᾳ ἀνά χεῖρας τὸν «Χρόνον». Ἀλλὰ καὶ ὁ θέλων νὰ σπουδάσῃ τὴν οὐγγρικὴν, τὴν πολωνικὴν, τὴν ῥωσικὴν, τὴν σουηδικὴν, τὴν δανικὴν, τὴν σινικὴν, τὴν ἰαπωνικὴν, ἀρκεῖ νὰ τὸ ἀναγγεῖλῃ διὰ τοῦ «Χρόνου», τῇ δὲ ἐπαύριον θά εὕρῃ ὑπὲρ τοὺς 30 διδασκάλους. Ἐμπορος πάλιν, ζητῶν διὰ τοῦ «Χρόνου» ὑπάλληλον, εἶνε ἐκ τῶν προτέρων βέβαιος ὅτι δι' ἕλης τῆς ἐβδομάδος θά λάβῃ 200 ἐπιτολάς καὶ 100 τοῦλάχιστον ἐπισκέψεις. Αἱ εἰδήσεις περὶ τῶν μικρῶν καὶ τῶν μεγάλων, τῶν δημοσίων καὶ τῶν ἰδιωτικῶν ξενοδοχείων, καὶ περὶ τῶν ἐνοικιάσεων ἐρημνεύουσι τὴν ὄντως ἀγγλικὴν λέξιν comfortable καὶ τὴν εὐρύτητα τῆς πρωτευούσης· πολλοὶ ζητοῦσιν οἰκίαν ἐν τῇ πόλει ὅπως δύναται ἐντὸς ἡμισείας ὥρας νὰ μεταβαίνουσι διὰ τοῦ σιδηροδρόμου εἰς τὴν ἐν μέσῃ τῇ πόλει κειμένην Τράπεζαν· ἐντεῦθεν ἐμπορεῖ τις ἕκαστος νὰ νοῆσῃ ὅποιον ἀχανὲς πέλαγος οἰκίαν ὑπάρχει ἐντὸς 660 τετραγωνικῶν μιλίων ἀγγλικῶν καὶ πόσον πολῦτιμα εἶνε αἱ τὰ μέσα τῆς ταχίστης συγκοινωνίας· τοῦτου ἕνεκεν ἐν πάσῃ ἀγγελίᾳ ἀναφέρεται πόσα λεπτὰ ἀπέχει ἡ οἰκία ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ τῶν ἀμαξῶν, τῶν σιδηροδρόμων, τῶν ἰπποσιδηροδρόμων καὶ τοῦ Ταμείου. Μηδεὶς δὲ νομίσῃ ὅτι αἱ ἀγγελίαι αὗται εἶνε μονότοναι καὶ στερεότυποι. Γυνὴ χήρα προσφέρει οἰκῆμα εἰς ἄνδρα πρεσβύτην· ἕτερα χήρα μετὰ τῶν θυγατέρων τῆς προσφέρει εἰς ἐγγυρίους ἢ ἀλλοδαποὺς, τὴν ἡμέραν ὅλην ἐν τῇ πόλει ἐργαζομένου, καθαρῶν, εὐάρετον καὶ εὐμαρὲς οἰκῆμα, καλὸν γεῦμα καὶ μουσικὴν διασκέδασιν. Κυρία τις προσκαλεῖ ἕτερον Κυρίαν ἐκ τῆς ἐξοχῆς νὰ ἔλθῃ καὶ σπουδάσῃ τὸ Λονδίνον ἐπὶ δύο ἢ τρεῖς μῆνας, ἐπαγγέλλεται δὲ αὐτῇ πάσας τὰς ἀναπαύσεις καὶ συχνὴν διασκέδασιν ἐν τῷ ἐγγυῖ Hyde-Park. Πλουσία καὶ εὐγενὴς Κυρία προσκαλεῖ ἄλλην πλουσίαν καὶ εὐγενὴ νὰ συγκατοικήσῃ μετ' αὐτῆς τὸν χειμῶνα ἐν τῇ πρωτευούσῃ, τὸ δὲ ἐορ νὰ συναποδημήσῃ εἰς Βέλγειαν, Ἰταλίαν, Ἰσπανίαν ἢ Ἀμερικὴν. Ἀλλὰ καὶ οἱ πρόδοι τῶν

κομῆτων καὶ λόρδων δέχονται πλουσίους Ἀμερικανούς καὶ Ἀμερικανίδας, τοὺς εἰσάγουσιν εἰς τὴν ὑψηλὴν ἀριστοκρατίαν, τοῖς δανείζουσι τὰς ἰδίας ἀμάξας, λαμβάνοντες ὡς εἰκὸς χιλιάδας δολλαρίων πολλάς καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα. Τελευταῖον καὶ οἱ ἱερεῖς προσκαλοῦσι διὰ τῶν αὐτῶν εἰδήσεων τοὺς θέλοντας «νὰ συνοικῶσιν ἄμα καὶ νὰ ἦναι μεμονωμένοι, καὶ νὰ ζῶσι χριστιανικῶς καὶ εὐτελεῶς». Ἐτερον μαρτύριον τοῦ μεγαλεῖου τῆς πόλεως εἶνε αἱ δυσκρίθητοι εἰδήσεις περὶ τῶν διασκέδασεων. Εἰς μεγάλην ἀμηχανίαν περιέσταται ὁ πιστός τοῦ Ἐπικούρου θιασώτης ἀναγινώσκων τὴν πληθὺν τῶν θεατρικῶν παρεστάσεων, τῶν συναυλιῶν, τῶν χορῶν, τῶν ἐκθέσεων κ.λ. Οὐδεὶς ἄλλος λαὸς ἀγαπᾷ τοσοῦτον τὴν ἀνάγνωσιν, ὅσον ὁ ἀγγλικός· αἱ εἰδήσεις τῶν βιβλιοπωλῶν κατασχίζουσι καὶ αὐτοὺς τοὺς γερμανούς· ὁ Ἀγγλὸς οὐ μόνον ἄσμενος ἀναγινώσκει, ἀλλὰ καὶ γενναίως πληρώνει· οὐδὲν θαυμαστόν ἐπομένως, ὅτι, καίπερ ἐκδιδομένων τετρακοσίων καὶ ἐπέκεινα περιοδικῶν συγγραμμάτων, πολλάκις ὁ βιβλιοπώλης ἀγγέλλει ὅτι «πρὸς ἕμμεσον δημοσιεύσειν αἰτεῖται πρωτοφανὲς μυστήριον ἐν τριάκοντα κεφαλαῖς· εἰν ἔχῃ ὑπόθεσιν τὰ πράγματα τῆς Ἰρλανδίας, εἶνε προτιμότερον. Ἡ τιμὴ του ἔσται μετρία». Ἐτερος βιβλιοπώλης συνιστᾷ ἑαυτὸν εἰς συγγραφεῖς, ὡς καλῶς γνωρίζων τὴν τέχνην τοῦ πωλεῖν τὴν ὅλην ἐκδοσὴν ἐντὸς διμηναίας. Τελευταία εἶνε ἡ «στήλη τῶν γῶν καὶ τῶν θρήνων», ἐν ἧ πενήθοῦσι γυναῖκες ἐγκαταλειφθεῖσαι ὑπὸ τῶν συζύγων των, γονεῖς ὧν ἀπέδρασαν τὰ τέκνα, ἐρωμένοι ἀπολέσαντες τὸ ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης των. Τοιαῦται δηλοποιήσεις δὲν ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς τῶν ἄλλων εὐρωπαϊκῶν ἐφημερίδων, τὰς γινόμενας πολλάκις χάριν παιδιᾶς, ἀλλ' εἶνε ἀληθεῖς καὶ σπαραχτικάρδιοι, δημοσιεύονται δὲ ἀντι ἀδράς χρημάτων ποσότητος. Δραματικὸι ποιηταὶ καὶ μυθιστοριογράφοι θά ἠρούοντο ἄφθογον ὕλην διεξερχόμενοι πενήθιμους ἀγγελίας· ὁ Ἀγγλὸς, ἀκούων ὀδυρομένην μητέρα ἐπὶ τῇ ἀποδημίᾳ τοῦ τέκνου τῆς, προσφέρει χιλιάδας χρημάτων ἵνα εὐρεθῇ καὶ ἐπαναχθῇ τὸ ἀπολωλός· ἔχει δὲ θάρρος «νὰ μονομαχήσῃ ἐναντίαν ἀσυνειδήτου ἀνθρώπου ἀτιμάσαντος ἀθῆαν νεάνηδα καὶ καταστήσαντος αὐτὴν διὰ παντὸς δυστυχῆ».

Ὅσον πολῦτιμος εἰς τὸν πολιτικὸν κόσμον εἶνε ὁ «Χρόνος» διὰ τὰ πολιτικὰ κέρθη καὶ τὰς ἐμβριθεῖς ἀναποκρίσεις του, τοσοῦτον ἀπαράιτητος καλιστῆται εἰς πᾶσαν τάξιν τῆς κοινωνίας διὰ τὰς ἀγγελίας του. Τὰ ὑπὸ τῶν βασιλείων τῆς δημοσιογραφίας συντασσόμενα κύρια ἄρθρα τοῦ «Χρόνου» οὐδὲ ἐπιτροχάδην καταδέχεται νὰ διεξέλθῃ ὁ ἀγρότης ἐν Αὐστραλίᾳ μετ' ἀπληστίας ὅμως ἀναγινώσκουσι ἀπ' ἀρχῆς ἕως τέλους τὰς «δηλοποιήσεις». Οἱ ἔπιοκοι ἐν τοῖς ἀ-

γρίοις δάσει τοῦ Καναδά, οἱ ἐμπορευόμενοι ἐν τῇ Ἀφρική, οἱ καλλιεργούντες διαφόρους φυτείας ἐν ταῖς Ἀνατολικαῖς Ἰνδίας, οἱ ἀξιωματικοὶ ἐν Βεγγάλῃ περιφρονοῦσι τὰς εὐφυστάτας καὶ μάλιστα γλαφυράς ἀνταποκρίσεις, μετὰ φόβου δὲ ἢ ἐλπίδων μελετῶσι τὰς «δηλοποιήσεις», εἰς τὴν σύνταξιν τῶν ὁποίων παρέχουσιν ἀφρονον ὕλην βασιλεῖς, αὐτοκράτορες, ὑπηρέται, κλέπται, κκοῦργοι, ἑκατομμυριοῦχοι, καλλιτέχναι, ἀγύρται κλπ.

Κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν συγγραμμάτων τοῦ Ρουσσώ, συνθέστατον κατέστη ἐν Γαλλίᾳ νὰ διδάσκωνται

τὰ παιδία τέχνην τινά. Ὑπῆρχον πολλοὶ πλουσιώτατοι καὶ ἐπισημοτάτην κατέχοντες κοινω-νικὴν θέσιν, ἐκμαθόντες τὴν τορνευτικὴν, τὴν λεπτοφυγίαν κλπ. Ὁ βασιλεὺς Λουδοβίκος δ' ἸΣΤ' ἦτο ἐπιτηδειότατος κλειροποιός. Ὅταν μετὰ τὴν ἐπανάστασιν τοῦ 1789 ἐπῆλθεν ἡ μετανάστευσις, πολλοὶ εὐγενεῖς καὶ πλούσιοι ὁ ἀπέθνησκον τῆς πείνης ἐν τῇ ξενιτείᾳ, ἐὰν δὲν ἐπορίζοντο τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἐκ τῆς τέχνης τῶν. Μέλος δὲ τι μιᾶς τῶν καλλιτέρων οἰκογενειῶν τῆς Γαλλίας ἀνέκτισεν ἐν Ἀγγλίᾳ τὴν περιουσίαν του, διότι ἦτο ἀριστος βιβλιοδέτης.

Η ΛΙΜΝΗ

(Ἐκ τῶν τοῦ Ἀμαρτίνου.)

Πάντα λοιπὸν θὰ τρέχομε πρὸς ἄγνωστο ἀκρογιάλι,
Θὰ καταποντιζόμεθα 'ς τοῦ τάφου τὴ νυχτιά,
Χωρὶς ποτ' ἐν' ἀπάνεμο μὲς 'ς τὴν ἀνεμοζάλη
Ὅστ' εἶνα καταφύγιο 'ς τὴ βαρυχειμωνιά!

Κύτταξε, λίμνη, κύτταξε! Δὲν ἔκλεισ' ἕνας χρόνος
Πῶπεξε μὲ τὸ κῦμά σου χαροῦμενη, τρελλή,
Καὶ τώρα, τώρα ὁ δούσυχος, κάθομαι, λίμνη, μόνος
'Σ τὴν πέτρα ἐδ' ὅπου πάντοτε μᾶς ἔβλεπες μαζύ.

Καθὼς καὶ τώρα ἐμοῦγγρίζεις καὶ τότε ἀγριεμένη
Κ' ἐξέσχίζεις τὰ στήθη σου 'ς τοῦ βράχου τὰ πλευρά,
'Ανήσυχη ἐπαράδερνε 'ς τὴν ἀκρὴ θυμωμένη
Κ' ἐράντιζεις τὰ πόδια τῆς μὲ τὸν ἀφρὸ συχνά.

Θυμᾶσαι, λίμνη, μόνος μᾶς, μιὰ νύχτα ἐγὼ κ' ἐκεῖνη
'Ἐλάμναμε ἄφωνοι οἱ φτωχοὶ 'ς τὰ κράα σου νερά'
Τ' ἀγέρι δὲν ἀνάσενε, εἶχεσ καὶ σὺ γαλήνη,
'Σ τὸν ὕπνο σου δὲν ἄκουες παρὰ τὰ δύο κουπιά.

Μὲ μιᾶς τραγοῦδι οὐράνιο, πρωτάκουστο, δροσάτο
Τὸ γέρο τὸν ἀντίλαλο τριγύρω μᾶς ζυπνᾷ.
'Ἦμειν' εὐθύς παράλυτο τὸ κῦμά σου τὸ ἀφράτο
Καὶ τέτοια λόγια ἀκούστηκαν, θυμᾶσαι, ἀρμονικά.

«Δίπλωσε, χρόνε, δίπλωσε τ' ἀκούραστα φτερά σου,
'Ὅραιο γλυκαῖς μὴν τρέχετε, σταθῆτε μιὰ στιγμή,
Καὶ σὺ μὴ φεύγης, νύχτα μου, μὲ τὴν ἀστροφεγγιά σου,
Τώρα ποῦ ζευγαρώσαμε εἰν' εὐμορφῇ ἢ ζωῇ.»

«Τοῦ κόσμου αὐτοῦ τὰ βάσανα, τὴν ἐρημιά, τὴ φτώχεια
Θέλουν νὰ φύγουν ἀμετροὶ γι' αὐτοὺς γοργὰ γοργά,
Χρόνε μου, πέτα κι' ἄφριτε 'ς τοῦ ἔρωτα τὰ βρόχια
Τὰ δύο μᾶς νὰ χορτάσωμε τόσο γλυκεῖα σκλαβιά.»

«Τοῦ κάκου! Ἦ ὄραιο φεύγουνε... Κανεῖς δὲ μὲ προσμένει...
Κανεῖς δὲ μ' ἀκουρμένεται... Ἦ νύχτα εἶναι σκληρή...
'Αχνίζου τ' ἄστρα, χάνονται... Κρυφὰ κρυφὰ προβαίνει
Τᾶσπλαχνο γλυκοχάραμμα... Λυπήσου μᾶς αὐγὴ!...»

«Τοῦ κάκου! Ὅλα ξεγέλασμα, εἰν' ὄνειρα καὶ πλάνη,
Ζωὴ μᾶς εἰν' ἡ ἀγάπη μᾶς καὶ μοναχὴ χαρὰ'
'Ἄς μὴ ζητοῦμε ἀνύπαρχτο 'ς τὸν κόσμον ἄλλο λιμάνι,
Τοῦ χρόνου ἢ ἀγρία θάλασσα δὲν ἔχει ἀκρογιαλιά.»

«Χρόνε ζηλιάρη, δούτροπε! Πέ μου γιατί νὰ σβῶνται
Σὰν ἀστραπὴ νὰ φεύγουνε ἢ ὄραιο τῆς χαρᾶς
Καθὼς πετοῦν καὶ φεύγουνε χωρὶς νὰ λησμονῶνται
Κ' ἢ μαύραιο, κ' ἢ δλόπικραιο στιγμαιο τῆς συμφορᾶς;»

«Ἄπ' τὴ βαθειὰν τὴν ἄβυσσον ὅπου μᾶς καταπίνει,
'Ἄπ' τὴν αἰωνιότητα ὅπου μᾶς πλημμυρεῖ
Τίποτε, χρόνε, τίποτε 'ς τὸ φῶς δὲν ἀναδίνει,
Δὲν ξεφυτρώνει τίποτε... Ὅλα τὰ τρῶς ἐσὺ.»

«Λοιπὸν ὅπ' ὅσα ἐχάρηκα δὲ ὁ' ἀπομείνη τρίμμα,
Δὲν θὰ ν' ἀφίσω τίποτε 'ς αὐτὴν τὴ μαύρη γῆ!
'Ἄπ' τὸ γοργό μᾶς πέρασμα δὲν εἶναι τάχα κρῖμα
Νὰ μὴ σωθῇ ἕνα πάτημα, ὃ χρόνε ἀδικητή;...»

Ἦ λίμνη, ὃ βράχοι μου ἄφωνοι, ὃ σεις σπηλιαιο καὶ δάση
Ποῦ βλέπετε τὸν πόνο μου, μιὰ χάρη σὰς ζητῶ,
'Ἔσεις ὅπου δὲ σκιάζεσθε κανεῖς νὰ σὰς χαλάση,
Ποτὲ μὴ μᾶς ξεχάσετε 'ς τὸ μνημ' ἂν πάω κ' ἐγὼ.

Κι' ὅταν σὲ δέρνη ὁ σόφουνας, κι' ὅταν βαθεῖα κοιμᾶσαι,
'Ὡ λίμνη μου ἀφροστέφανη, νὰ μὴ μᾶς λησμονῆς,
'Ἔσ' εἶδες τὴν ἀγάπη μᾶς καὶ μόνη ἐσὺ θυμᾶσαι
Πῶς ἀναφταν τὰ στήθη μᾶς, καὶ θὰ μᾶς συμπονεῖς.

Θέλω τὰ πεῦκα, τὰ ἔλατα, οἱ βράχοι, ἡ βερματιά σου,
Τ' ἀφροῦ σου τὸ μουρμούρισμα, τ' ἀντίλαλου ἢ φωνή,
Τὰ δροσερά σου σύγνεφα, τ' ἀγέρι, ἡ καταχνιά σου,
'Ἦ βρόση, ὁ καλαμιώνας σου, τὸ χόρτο, τὸ πουλί,

Τ' ἄστρο τ' ἀσημομέτωπο, ἡ μυρωδιά ποῦ χύνει
Τὸ γαλανὸ τὸ κῦμά σου, ὃ λίμνη μου γλυκεῖα,
'Ὅ,τι 'ς τὴν πλάση ἔχει αἰσθησὴ, πνοή, νοημοσύνη,
'Ὅλα νὰ λένε... «Ἀγάπησαν, τὰ μαῦρα, φλογερά!»

Μαδουρή.

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΕΥΣ ΒΑΛΛΩΡΙΤΗΣ.

ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΙΚΑΝΟΥ ΑΝΘΡΩΠΟΥ

I

Ἐλίγα γράμματα μ' ἔμαθεν ὁ πατὴρ μου ὁ
θεὸς μακαρίσαι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἂν μ' ἔμάν-
θανε πλειότερα, θὰ ἤμην δυστυχής· δὲν θὰ ἐγε-
νόμην ὅ,τι ἐγεῖνα.

II

Ἐπὶ ἐν ἔτος ἤμην ἐπιμελέστατος εἰς τὴν ἐκ-
πλήρωσιν τῶν χρεῶν μου· ἀλλ' οὐδέποτε ὁ προῖ-
στάμενός μου μοι εἶπεν: εὐχαριστῶ. Ἐκαμα ἔ-
να μῆνα νὰ πατήσω εἰς τὸ γραφεῖόν μου, καὶ
ἐπροβιβάσθην.

III

Μὴ ζητήσης εἰς αὐτὸν τὸν τόπον νὰ εὐχαρι-
στήσης τὴν ἰδικὴν σου συνείδησιν, ἀλλὰ τὴν συ-
νεῖδησιν τῶν ἄλλων ἂν κάμνης τὸ πρῶτον, θὰ
σ' ὀνομάσου ἐγωῖστήν· ἂν τὸ δεύτερον, θὰ ὀ-
νομασθῇ: ὑποχρεωτικὸς καὶ ἀγαθότατος ἀν-
θρῶπος.

IV

Μὴν ἐξετάσης ποτὲ ἐνδομύχως τί φρονεῖς σὺ

περὶ σεαυτοῦ, ἀλλὰ τί φρονεῖ οἱ πολλοὶ περὶ
σοῦ. Τὸ πρῶτον εἶνε ἀδιάφορον καὶ περιττόν·
τὸ δεύτερον εἶνε σπουδαϊότατον. Ἐπειδὴ δὲ τοὺς
πολλοὺς ἄγουσι καὶ φέρουσι αἱ μικραὶ καθημε-
ριναὶ ἐφημερίδες, φρόντισον ἐννεα τοῦλάχιστον
ἐξ αὐτῶν νὰ σὲ ὀνομάσωσι μέγαν ἀνθρῶπον· ὁ
κόσμος θὰ τὸ πιστεύσῃ, καὶ δὲν εἶνε ἀπίθανον
νὰ τὸ πιστεύσῃ καὶ σὺ ὁ ἴδιος.

V

Ἰκανός τις καὶ τίμιος ὑπάλληλος κατεῖχε
θέσιν τινά, ἥτις μὲ ἤρесе· ἔγραψα διατριβὴν
τινα κατ' αὐτοῦ καὶ τὴν κατεχώρισα ἀντὶ μιᾶς
δραχμῆς εἰς μίαν ἐφημερίδα· ὁ ὑπάλληλος αὐτὸς
ἐπαύθη. Ἐγραψα κατόπιν μίαν ἄλλην ὑπὲρ ἐ-
μαυτοῦ καὶ τὴν κατεχώρισα πάλιν ἀντὶ δύο
δραχμῶν—ἦτο μεγαλειτέρα—εἰς μίαν ἄλλην
ἐφημερίδα. Διωρίσθην ἐγὼ.

VI

Σήμερον ὑπῆγα νὰ ξυρισθῶ· ἀλλ' ὁ κουρέης
μου εἶχε κλείσει τὸ ἐργαστήριόν του ἠρώτησα
τὸν γείτονά του τὴν αἰτίαν, καὶ ἔμαθον ὅτι
διωρίσθη ὑγειανομοσασταθμάρχης.

VII

Προχθές απέθανε τοῦ προεσταμένου μου ἡ γυναικαδέλφη τῆς ἐξεφώνησα τὸν ἐπιτάφιον λόγον, καὶ τὴν παρέβαλλον μὲ τὴν Σεμιράμιδα καὶ τὴν Κόρινναν. Ἐπειτα ἔγραψα εἰς τρεῖς ἐφημερίδας ὅτι ἐξεφώνησα λόγον λίαν κατάλληλον, καὶ ἀπέκτησα τοιαύτην ῥήτορος φήμην, ὥστε πλησιάζω τώρα νὰ καταντήσω ὡς κατ' ἀπικοπήν ἐπικήδειος ῥήτωρ τῆς πρωτεύουσας τοῦ ἑλληνικοῦ βασιλείου.

VIII

Ὅσακις ἀναχωρῶ τῶν Ἀθηνῶν καὶ δασάκις ἐπιστρέφω φροντίζω νὰ καταχωρίζεται τὸ σπουδαῖον τοῦτο γεγονός εἰς μερικὰς ἐφημερίδας.

IX

Συνασπίσου μετὰ δύο τριῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ἀναγνώσῃς τὴν *Camaredorie* τοῦ *Scrive*. Συμφώνησον μετ' αὐτῶν νὰ σ' ἐπαινοῦν καὶ νὰ τοὺς ἐπαινῆς. Μετ' ἄλλῃον θ' ἀπορῆς καὶ μόνος σου πῶς ἔχεις τόσην φήμην.

X

Μὴ κακολογῆς κίνενα, ἔσον καὶ ἂν ἡ ἀγράμματος, ἄθλιος καὶ ἀνίκανος. Ὁ κόσμος θὰ εἴπῃ ὅτι κάμνεις τοῦτο ἐκ φθόνου.

XI

Σπανίως φιλονεικῶ καὶ ἔτι σπανιώτερον συζητῶ. Εἶμαι πάντοτε τῆς γνώμης τοῦ μετ' ἐμοῦ λαλοῦντος· εἶνε δὲ τοῦτο τὸ ἀτρεκέστερον μέσον τοῦ νὰ νομίζηται τις σοφός. Οὐδέποτε δ' ἀνθρώπος εὐχαριστεῖται περισσότερον, εἰμὴ ὅταν βλέπῃ τὰς ἰδέας τοῦ ἐπικροτουμένου.

XII

Ἐχε φίλους ὅλον τὸν κόσμον καὶ χαίρετα πάντοτε μειδιῶν.

XIII

Περιπάτει πάντοτε μετὰ σπουδῆς, καὶ ἂν τις σὲ ἐρωτήσῃ ποῦ πηγαίνεις, εἰπὲ συντόμως ὅτι ἔχεις σπουδαῖαν ἐργασίαν, καὶ ἄφρατέ τον ἀφοῦ τοῦ ζήτησης συγχώρησιν. Εἶνε καλὸν νὰ νομίζουσι οἱ ἄνθρωποι ὅτι εἶσαι πάντοτε ἡσχολημένος.

XIV

Ἄλλαι περὶ ὅλων τῶν πραγμάτων, ὅταν δὲν εὐρίσκῃται μετὰ τῶν ἀνθρώπων οἷτινες τὰ γνωρίζουν καλλίτερά σου. Ἐπειδὴ δὲ εἰς τὸν τόπον αὐτὸν οἱ αὐτὸν γνωρίζουν λαλοῦν περὶ ὅλων, λάλει καὶ σὺ περὶ ὅλων, ὅταν καὶ οἱ ἄλλοι κάμνουν τὸ ἴδιον.

Τ' ἀνωτέρω Ἀπομνημονεύματα, ἅτινα εἶχον περιέλθει εἰς τὰς χεῖράς μου κατὰ παράδοξον ὅλιον τρόπον, ἐγράφθησαν ὑπὸ Ἕλληνας, ἀποθανόντος ἤδη, προσώπου τιμηθέντος πολὺ, προαχθέντος, εὐφημισθέντος καὶ πανηγυρισθέντος ἐπὶ ἰκανότητι καὶ παιδείᾳ. Α. Π.

Ὁ Βίας ἐνθ' ἔμελλε νὰ καταδικάσῃ τινὰ, ἐδάκρυσεν· ἐρωτηθεὶς δὲ διατί κλαίει ἀφοῦ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν καταδικάζει, εἶπεν ὅτι «ἀνάγκαιόν ἐστι τῇ μὲν φύσει τὸ συμπᾶθος ἀποδοῦναι, τῇ δὲ νόμῳ τὴν ψῆφον.»

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

* * Ὅσακις ἀνατρέφεις καλῶς ἄρρεν παιδίον, ἐτοιμάζεις τῇ κοινωνίᾳ χρήσιμον ἄνδρα, καλῶς δὲ ἀνατρέφον κόρην, δόκληρον ἀγαθὴν οἰκογένειαν. (Jules Simon).

* * Ἡ μνήμη εἶνε πλουσία ἀποθήκη, ἧς ἔχουσι κλειδίον οἱ τε εὐφροεῖς καὶ οἱ ἀνόητοι, ἀλλ' οἱ τελευταῖοι ἀδυνατοῦσι νὰ εὕρωσιν ἐν αὐτῇ τὰ ἐκαστοτε χρήσιμα.

* * Πάσης χώρας οἱ ὑπουργοὶ εἶνε δραστημιώτατοι καὶ ὑποχρεωτικοὶ ἄνθρωποι κατὰ δύο συνήθως ἡμέρας, τὴν παραμονὴν τῆς προσκλήσεως αὐτῶν καὶ τὴν ἐπιούσαν τῆς ἀπολύσεως.

* * Ἀποσιώπησις ἐξ ἐνδοιασμοῦ προξενεὶ πολυλάκις περισσοτέραν ἐχθροπάθειαν ἢ αἱ πικρότεραι ὕβρεις.

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

~ Οὐδεὶς νοεῖ τὸν ἀγγλικὸν χαρακτῆρα, γράφει περιηγητὴς τις, ἐὰν μὴ ἐπισκεφθῇ ἐπιμελῶς τὰ νοσοκομεῖα τοῦ Λονδίνου. Ὅσον μεγάλη ἐν τῇ μεγαλοπόλει ταύτῃ ὑπάρχει ἡ εὐτυχία καὶ ἀφθονία, τοσοῦτον φρενῶρα συνπύρχει ἡ δυστυχία καὶ ἡ ἐλεεινότης. Δι' ἕκαστον νόσημα ἡμῶς ἀνιδρόθη εἰδικὸν νοσοκομεῖον, ὡς δι' ἕκαστον εἶδος δυστυχήματος· συνέστη εἰδικὸς σύλλογος. Εἰς σύλλογος ἐπιτηρεῖ τὴν νύκτα καὶ συλλαμβάνει «τοὺς πεπτωκότας καὶ ἀφίλους», καὶ τοὺς φέρει εἰς ἐπίγειον· ἕτερος ὑποστηρίζει ἀπολυθέντας καὶ καταδίκοις· ἄλλος προσπαθεῖ νὰ διορθώσῃ γνωστοὺς κλέπτας· ἄλλος δὲ βοηθεῖ ναυαγοὺς, ξένους, χήρας, ἔρρανα. Πάσας τὰς κακίας τοῦ κόσμου ἐὰν εἶχεν ὁ Ἄγγλος, θὰ ἐξήρκει μόνη ἡ ἀρετὴ του αὐτῆ ἵνα τὰς καλύψῃ ἀπάσας. Συχνάκις αἱ ἐφημερίδες τοῦ Λονδίνου δημοσιεύουσι δωρεὰς χιλιάδων λιρῶν ἀνωνύμων προσώπων πρὸς φιλανθρωπικὰ καταστήματα.

~ Ἐν τῷ ἀγγλικῷ κοινοβουλίῳ, δασάκις ὁ Βασιλεὺς ἢ ἡ Βασίλισσα ἐπικυροῖ γενικὸν νομοσχέδιον, ὁ τούτων γραμματεὺς ἀνακρουάξει γαλλιστὶ «*La Reine le veut!*» κυρουμένου μερικοῦ νομοσχεδίου, λέγει «*Soit fait comme il est dit!*» περὶ δὲ χρηματικῆς βοηθείας, λέγει «*La Reine remercie ses loyaux sujets, accepte leur libéralité, et aussi le veut.*» Αἱ γαλλικαὶ αὗται βῆτραι εἶνε λείψανα δουλείας παλαιᾶς, διατηροῦνται δὲ ἕως τῆς σήμερον ὅπως ἀναμνησκουσι τοὺς ἄγγλους ὅτι, ὡς ἄλλοτε, οὕτε καὶ νῦν καὶ πάντοτε δυνατὸν νὰ καταστραφῇ ἡ ἀγγλικὴ ἐλευθερία ὑπὸ ξενοκρατίας. Ἀπὸ τοῦ 1066, ὅτε ἐδέσποσε τῆς Ἀγγλίας Γουλιέλμος ὁ Πορθητῆς, αὐλικὴ καὶ δικαστικὴ γλῶσση αὐτόθι ὑπῆρξεν ἡ γαλλικὴ, ἐξ ἧς, μετὰ τῆς ἀγγλοσαξωνικῆς ἀναμιχθείσης, προέκυψεν ἡ νῦν ἀγγλική.

Εἰς ΑΝΑΦΟΡΕΣ.